

Izsó Zita

MIMIKRI

Olyan színűre fested a hajad,
mint amilyen az övé volt fiatalon –
mint amikor egy állat
azért hasonlít egy mérgező fajra,
hogy elriassza az ellenfeleit.

Mellette élni olyan volt,
mint elaludni a tévé előtt –
észre sem vetted,
hogy beszűrődtek az életedbe
a legrejtettebb gondolatai.

A kórházban
még láttad, hogy mondani akar valamit –
kértél egy papírt a többi betegtől, hátha le tudja írni,
de senki sem volt hajlandó kitépni egy üres oldalt
a jövőjéből.

Talán ha közelebb hajolsz hozzá,
akkor megérted,
de féltél, hogy véletlenül elfújod az életét a leheleteddel,
mint egy gyertya remegő lángját.

Pedig ha jobban figyelsz rá,
akkor talán ki tudta volna mondani.
Akkor nem csapódnának minden éjjel
az ablakodnak szavai.

SZABADSÁG

Havonta egyszer légiriadó próbát tartanak.
A hangszórókból
rövid szavakat üvöltének, amiket már senki sem ért,
mert nincsenek vészkijáratok,
becsatolható biztonsági övek,
mentőmellények vagy mentőmondatok,
betiltották a híradót,
lekapcsolták a fejekben a közvilágítást.

A szüleink
túl nagyra fújták a szörnyeinket, kipukkadtak,
és már nem élnek a nagyszüleink,
akik teleültették kertjeinket
a kételyek egynyári növényeivel,

és aki mégis,
mindezek ellenére elbizonytalanodik,
a hangszórókból hallott
ismeretlen szavakat ismételteti,
és közben azt hiszi, hogy imádkozik.

BÁNYATEST

Mióta elindították a kitermelést
a bal bordaív alatt,
mindennap felköhögöm
a halálfélelem fényesre csiszolt gyémántjait.
Azóta nem kell mondani,
hogy tegyem a szám elé a kezem,
és senki sem hinné el, ha elmondanám,
hogy száz éve ezen a testen még búzamező volt
itt a bal mell alatt,

és a szívkamrába rejtőzhattünk el a jövőben
önmagunk előtt,
és hogy milyen hosszú időbe telt, míg megmáztuk
a homokozóformákból kifordított hegyeket.

Csak attól félek, hogy odalent nem lesz semmi.
És azt mondják, itt az ideje elindulni,

azt a három dolgot pedig,
amit magunkkal vinnénk egy lakatlan szigetre,
itt kell hagynunk az utánunk következőknek.

TESTTÉVESZTÉS

Semmin sem tudok uralkodni.
Egyedül a fogyasztómat irányítom.
Az emberek észreveszik, beszélnek róla.
Akkor miért ne folytatnám?
Ha ügyes leszek,
pár hónap múlva elérem a negyvenöt kilót.
Akkor majd elég szép leszek.
Nem történik velem semmi baj, ezt megígérhetem neked.
Tudom, hol kell megállnom, hol a határ.
Ne nézz így rám,
ha sikerül, jobb lesz, nem fog ennyire fájni minden.
Azt olvastam valahol, hogy a lányok vattát nyelnek,
vizet isznak rá, a vatta megszívja magát,
és nagyon sokáig nem lesznek éhesek.
Miért hiszed, hogy ezzel téged akarlak bántani?
Hogy rólad szól az életem?
Ezt az egészséget magamért csinálom.
A gyomromban az úr én vagyok.
Az éhség átmeneti állapot,
bármikor változtathatók rajta, ha akarok.

De akkor érzem igazán, milyen nagy vagyok,
amikor az éhség tágít,
és átláthatatlan mélyedéseket váj belém.
Végtelen terek nyílnak a testemben,
furcsa morajlás tör fel belőlem.
Látom magam előtt ezt a
gyönyörű belső domborzatot:
szakadék nyílik a hasamban,
hegyek gyűrődnek fel bennem.
És mint az ágy felett a festményen –
felhőként ereszkednek le rá
a vatták, amiket lenyeltem.

A GYEREKKOR VÉGE

Elkezdte szétosztogatni, elajándékozni a dolgait, én pedig arról faggattam, hogyan lehet elbúcsúzni attól, aki nem tudja, hogy elmegy. Emlékszem, nyalókát szopogattam, hegyesre rágtam a végét, ölni lehetett volna vele, ő pedig azt mondta, próbáljam ki, milyen messziről tudok lefújni az asztalról egy kockacukrot, pont ilyen közel kell hajolnom a másik emberhez, ha azt akarom, hogy szavak nélkül is megértse, mit akarok mondani.

Aztán közelebb húzta a székét, és azt mondta, egyébként sem mindig a nagy szavak a lehangosabbak, mert amikor például egy másfél év körüli gyerek először mondja ki az ember nevét, az olyan, mintha a mobiltelefonunk csengőhangját szólaltatná meg egy nagyzenekar.

EGY CSALÁD VÉGE

Azt mondták, előbb is meghallhattunk volna.
De hiába tártuk ki az ablakot,
a repülő hangja beleragadt a légyfogóba.
Odakint nedves volt a táj, mint egy tenyér dombjai,

amibe belesírtak.
Talán egy darabig még változtathattunk volna,
de soha nem voltunk elég jók,
simogatni próbáltunk,
de hideg kezeinktől megriadtak az állatok,
és felnéztünk az égre,
láttuk, hogy harci gépek szállnak a város fölé,
gyomrukban valami,
amit sosem lenne szabad kimondani.

Fészek (akril, vászon, 80 x 80 cm, 2015)